

ANN PREVOST

Hoofdverpleegkundige van de Waag

De meesten onder ons kennen hun directe collega's redelijk goed. Je zit in hetzelfde team, je werkt op dezelfde dienst, je deelt een bureau ... Tijdens de koffiepauze of lunch zijn de kinderen, de hobby's of andere interesses dan wel vaker een gespreksonderwerp.

Maar weet je ook wat een collega van een andere dienst doet in zijn vrije tijd? Hoe goed kennen we elkaar nog? Wat weten de 'anciens' die al jarenlang lief en leed met elkaar delen, van de nieuwe medewerkers die ons ziekenhuis de laatste tijd hebben versterkt en vice versa?

Met deze nieuwe reeks willen we op geregelde basis een medewerker van het PCM aan het woord laten over zijn of haar hobby, sport, nevenactiviteit ...

Ann Prevost, hoofdverpleegkundige van de Waag, mag de spits afbijten. Wie haar een beetje kent, of volgt op Facebook, weet dat Ann een grote passie heeft: 'patchwork'.

Zelf dacht ik bij patchwork altijd aan 'wat restjes oude stof aan elkaar naaien tot een bont deken om gezellig onder te kruipen op winterse avonden'. Maar Ann introduceerde me in een volledig nieuwe wereld die het best als een echte 'kunstvorm' te omschrijven is.

“

**Patchwork is
mijn passie**

Ann Prevost

Tentoonstelling werken Ann
Kunst bij de burens - 2019

CREATIEF PROCES

PCM: Ann, vertel eens wat 'patchwork' nu precies is.

Ann: Bij patchwork gaan we een werk maken met verschillende stukken stof. Je kan beginnen met een patroon dat je kan kopen of dat je vindt in een magazine of op het internet. Zelf ben ik vroeger ook zo begonnen, een 30-tal jaar geleden.

Maar ondertussen maak ik liever mijn eigen ontwerpen en laat ik mijn creativiteit de vrije loop. Ik kan gerust zeggen dat ik er elke dag mee bezig ben. Continu vertaal ik dingen die ik zie, bewust en onbewust, naar mogelijke nieuwe ontwerpen. Ook op het gebied van de materialen die ik gebruik, ben ik enorm geëvolueerd.

PCM: Het gaat dus niet om oude restjes stof die je aan elkaar naait? Want zo is het toch begonnen in de 18de en 19de eeuw, vooral in Amerika?

Men gebruikte oude kledij om er een deken van te maken, omdat men geen geld had om een nieuw te kopen. En nu hoor je ook vaak dat men een patchworkdeken maakt van oude kledingstukken als souvenir of herinnering aan iemand.

Ann: Het zou kunnen, maar dat is niet wat ik doe. Een 'patch' is inderdaad een stukje stof. Maar ik kies het materiaal, de stoffen, het garen, etc. in functie van het ontwerp dat ik voor ogen heb. De meeste stoffen zijn redelijk duur, € 25,- per lopende meter is geen uitzondering. Ik kan eerlijk zeggen dat ik al heel veel geld heb uitgegeven aan stoffen. Ik heb ook garen in alle mogelijke kleuren en soorten.

Niet elke stof is geschikt voor patchwork en het is niet altijd gemakkelijk om er hier in de regio aan te geraken. Ik koop mijn stoffen vaak op beurzen of in het buitenland.

Als ik op reis ga, breng ik altijd wel iets mee van de lokale stoffen. Ik heb ook al eens een koffer met speciale stalen gekregen van de echtgenoot van een collega die stoffeerder is.

Hier heb ik bv. een werk waar ik er een stukje van in heb verwerkt.

(Toont werk met fietsende dames met de titel 'Fietsen in Kopenhagen').

Ik maak ook geen dekens, het zijn eigenlijk stukjes patchwork om aan de muur te hangen, net zoals een schilderij. Maar ik sluit niet uit om eens een groot patchworkdeken te maken, met een uniek ontwerp.

Ann heeft ook nog andere creaties en foto's van haar patchwork meegebracht.

Fietsen in Kopenhagen

PCM: Ik zie dat het inderdaad niet gewoon vierkantjes zijn die je aan elkaar naait. Het zijn prachtige en unieke ontwerpen. Stuk voor stuk kunstwerkjes. Hoe kom je op de ideeën?

Ann: Dat is moeilijk uit te leggen. Ik kan bv. op reis gaan, en daar onder de indruk zijn van iets, bv. de typische Marokkaanse tegeltjes in keramiek.

Ik begin dan eerst met de kleuren te bepalen, persoonlijk ga ik vaak voor felle, intense kleuren. Dan kies ik de gepaste stoffen. Vervolgens teken ik de figuren uit met de hand. De verschillende stukken moeten aan elkaar genaaid worden tot één geheel. Je moet alles ook 'sandwichen', dit houdt in dat je een vulling moet voorzien, een soort molton, en je naait een 'rug' of achterkant ertegen. En dan moet je nog 'quiltten'. Daar kruipt heel veel tijd in.

PCM: En wat is 'quiltten' dan precies?

Ann: Quiltten is eigenlijk het doorstikken van de lagen stof, terwijl je beweegt om een specifiek patroon te creëren. Je kan grote rechte lijnen quiltten om vakjes te maken of motiefjes zoals bv. hartjes, cirkels en andere vormen. Je kan nog figuren op de stof naaien, appliceren heet dat, zoals hier de pijpen, in mijn werk geïnspireerd op 'Ceci n'est pas une pipe' van René Magritte.

Ik heb recent nog een nieuwe naaimachine gekocht met nog meer mogelijkheden. Zo kan ik ook gemakkelijker en sneller grotere stukken naaien.

Ik gebruik nu een Bernina-naaimachine, model B770. Ik heb ook een Brother-ScanNcut-machine gekocht, bv. om tekst of figuren uit te snijden. Zoals de tekst hier 'Ceci n'est pas une pipe'.

Ik heb thuis een volledige ruimte als naaikamer ingericht. Daar kan ik me volledig uitleven.

MET DE PAPLEPEL

PCM: Los van de inspiratie voor het ontwerp zelf, lijkt het mij heel moeilijk. Heb je er les moeten voor volgen?

Ann: Ik heb de liefde voor handwerk en naaien echt met de paplepel ingegoten gekregen. Mijn vader en mijn grootvader waren traditionele kleermakers.

Mijn wipstoeltje stond op hun werktafel terwijl ze bezig waren. Van het moment dat ik dingen kon vastnemen, was ik al aan het spelen met stoffen, knopen, enz. En al snel ging ik met naald en draad aan de slag.

Ik heb nooit interesse gehad om in de voetsporen van mijn vader te treden. Ook nu zegt kleding maken mij weinig, al kan ik het wel. Ik heb nooit leren naaien in school.

Ik heb, toen ik met patchwork begon, wel les gevolgd in de Patchworkstudio in Harelbeke. Daar heb ik alle basistechnieken geleerd. Nadien experimenteer je steeds meer zelf.

Zoals gezegd, mijn hoofd staat nooit stil. Ik kan in een vergadering zitten op het werk, en terwijl ik luister naar wat er gezegd wordt, teken ik onbewust figuurtjes op mijn blad.

Laatst nog, ik had tussen mijn notities 'een tof madammeke' getekend. Ik ga die tekening zeker nog in een quilt gebruiken.

Of op vakantie zie ik twee dames in bikini op het strand zitten, kijkend naar de zee ... dan vertaal ik dat in mijn hoofd al onmiddellijk naar een mogelijk motief voor een volgend werk. En ik probeer mij ook al een beeld te vormen van kleuren en stoffen.

Waar ik mij zeker nog verder wil op toeleggen is het tekenen zelf. Ik kan tekenen, maar ik zou dit graag nog beter kunnen.

UIT DE KAST

PCM: Verkoop je jouw werk ook?

Ann: Nee nog niet. Het is een beetje dubbel. Aan de ene kant ben ik van nature uit redelijk bescheiden, ik ben ook geen 'verkoper'. Aan de andere kant vind ik het moeilijk om afstand te doen van mijn creaties. De tijd moet rijp zijn. Ik heb al wel een paar werkjes cadeau gedaan aan familieleden. De rest, zo'n kleine 40-tal werken, heb ik nog thuis liggen in mijn kast. Ik heb er altijd een paar aan de muur hangen, en om de paar maanden wissel ik dan. Maar eigenlijk zou ik er wel willen verkopen.

Het was mijn zus, die werkzaam is in de mode, die mij stimuleerde om met mijn werk naar buiten te komen en wat dingen op Facebook te zetten. Liliane Demeester van Huize Ter Walle, die een kunstgalerij heeft in Menen, stelde mij vorig jaar voor om mee te doen aan 'Kunst bij de burens', waarbij particulieren hun kunstwerken in hun eigen huis tentoonstelden. Ik was de enige met patchwork.

Het was een groot succes. Ik had niet verwacht zoveel positieve reacties te krijgen. Het was daar wel niet de bedoeling om werken te verkopen. Maar je merkte dat er vraag naar was.

Iemand van een Facebookgroep van quilters raadde mij aan te beginnen met een webshop, waar ik mijn werken te koop zou kunnen aanbieden. Het is wel een goed idee, maar ik blijf het moeilijk vinden om echt actief mijn werk aan de man te brengen. Ik ben geen "dulle".

Ik vind trouwens de prijssetting ook moeilijk. Er kruipen heel veel werkuren in. Als je continu doorwerkt in je vrije tijd, neemt één werk al snel enkele maanden in beslag. Een half jaar of meer is ook geen uitzondering.

Ik ben wel telkens met meer dan één werk tegelijk bezig, anders geraak je erop uitgekeken. Ik heb de afwisseling nodig.

Ik gebruik ook geen goedkoop materiaal.

Het is daardoor niet evident dan te bepalen hoeveel je kunt vragen. Om patchwork goedkoop te kunnen aanbieden, moet je denk ik andere technieken gebruiken, en eenvoudiger en meer machinaal werken.

PCM: Je sprak van een Facebookgroep van quilters, bestaat er zoiets als een 'community', een gemeenschap, van quilters?

Ann: Ik ben inderdaad lid van één zo'n Facebookgroep, maar er zullen er wellicht nog veel meer zijn.

We wisselen tips uit, delen foto's van onze creaties, we kunnen ook bij elkaar terecht als we met een probleem zitten: 'hoe zou jij dit doen' ...

Persoonlijk heb ik in mijn directe omgeving geen vriendinnen die dit ook doen.

Er is ook een Belgische Quilters Vereniging, maar daar ben ik nog geen lid van. Ik ben van plan dit te doen als ik op pensioen ga. Ik ben ook geabonneerd op verschillende tijdschriften.

En er is natuurlijk ook de jaarlijkse beurs in Sainte-Marie-aux-Mines in de Elzas in Frankrijk, het paradijs voor quilters. Uit alle hoeken van de wereld komen quilters hun patchwork tentoonstellen, dit op verschillende openbare plaatsen in het stadje, zoals scholen, parochiezalen, etc.

Iedereen die zijn creaties wil tentoonstellen, kan hiervoor inschrijven.

Er is al eens één werk van mij, dat met 'de Chinezen', daar te bezichtigen geweest. Ik ga er vooral om de werken van anderen te bewonderen en inspiratie op te doen.

Rudolph

QUILTmania
Tijdschrift over patchwork nr.126

Ann in Sainte-Marie-aux-Mines

European Patchwork Meeting
Sainte-Marie-aux-Mines, Elzas

Naaikamer ten huize van Ann

Je kan er natuurlijk ook allerlei stoffen, garen, machines, boeken, enz. kopen. Ik probeer toch minstens om de twee jaar te gaan.

PCM: Als je over jouw patchwork spreekt, straal je echt. Het is meer dan zomaar een hobby?

Ann: Als ik 's avonds na het werk thuis kom, en ik ben wat gespannen, dan ga ik naar mijn naaikamer.

Als ik bezig ben met mijn patchwork dan ontspan ik meteen. Ik kan alles loslaten.

Het is dikwijls echt heel fijn, detaillistisch werk, en anderen zouden er misschien nerveus van worden, maar voor mij is het pure relaxatie. Als ik een dag niet kan naaien, word ik onrustig, dan vertoon ik 'afkickverschijnselen'.

Zoals anderen bv. een boek meenemen op reis, neem ik mijn tasje met naaigerief mee.

Ik heb ook nog wel andere hobby's hoor, zoals koken, bloemschikken, reizen ... en ik lees ook wel eens graag een boek.

Maar een leven zonder quilten, nee, dat kan ik mij niet voorstellen.

Mijn hoofd zit vol met grote plannen voor als ik met pensioen ben: speciale creaties, nog meer ontwerpen, reizen in functie van mijn patchwork ... Ik kijk er wel naar uit.

Al moet ik ook toegeven dat het dubbel is. Ik ben nog geen enkele dag tegen mijn zin komen werken. Ik zal het ziekenhuis zeker missen, de collega's, de artsen, de patiënten, het werk op zich ... Ik werk ook graag met jonge mensen, zij leren me heel veel.

Ja, het zal me zwaar vallen zonder al die sociale contacten. Maar ik probeer er nu nog niet aan te denken, het is nog anderhalf jaar.

En ondertussen vind je me elke avond in mijn naaikamertje.

T.G.

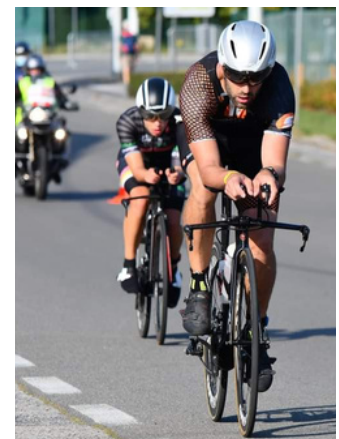

Een speciaal steentje

Maartse buiten, Aprilse grillen

Volgende keer in

Wie herkent deze sportieve jongeman? Het is onze eigen PCM- 'Iron Man'. Topsporter in hart en nieren ...

Heb jij ook een leuke hobby? Schuilt er een muzikaal of sportief talent in jou? Heb je misschien een bijberoep waar je je volledig kunt in uitleven?

Of wil je een (bescheiden) collega voordragen om eens in de kijker te staan met zijn of haar talent? Laat het ons weten via

media@pcmenen.be